

EL CAVALLER DE LA TRISTESA: CAPÍTOL 9: UN MISTERIÓS AMFITRIÓ

Un relat de: [Raül Gay Pau](#)

Havien passat molts dies des que van eixir de la ciutat d'Àrtor. Ara estaven davant un espectacle que no havien presenciat en la vida i que els fastiguejava. El viatge fins allí havia sigut llarg. Però comencem des de l'eixida de les muralles del palau.

S'havien llevat matí. Tot estava preparat. Des d'un balcó de palau el rei, Quiesh i Nirgli estaven observant com per una part de la muralla que donava a camp obert l'esperança del planeta, els nostres quatre aventurers, estaven descendint a l'altra part del mur mitjançant unes cordes. L'acció en si era senzilla, però havien d'anar amb compte, ja que havien de baixar fins al fossat que rodejava tota la ciutat d'Àrtor (inclòs dit fossat) i després saltar a camp obert. Aquella havia sigut una mesura de seguretat, ja que probablement si haveren sortit per on havien entrat les criatures que rondaven per la ciutat els hagueren atacat.

-No sé per què confieu que aquests quatre cullerots ens alliberen de Frédor.-protestà Nirgli- Majestat deixeu-me que reunesca a tots els nostres soldats i fem front als nostres enemics. No hauríem de deixar el nostre destí en mans d'unes criatures. És més segur atacar de colp, si els nostres soldats més experimentats no han pogut fer res, perquè cregueu que aquests ho podran fer? Jo dic que armen un exèrcit en tota la gent que puga'm reclutar i fem un atac sorpresa.

-Nirgli-respongué el rei- els nostres soldats estan extenuats, a més ens superen en nombre. No aguantaríem ni un assalt.

-Sense contar que un exèrcit encara que fos reduït destacaria molt i ells quatre poden creuar les defenses de Frédor més fàcilment i sense ser detectats. És més fàcil trobar un exèrcit que quatre persones. Deixem que ells acaben amb els generals d'en Frédor i redueixquen en un gran percentatge el seu l'exèrcit. Ja tindràs l'oportunitat de destacar en aquesta guerra.

Una vegada en camp obert començaren a caminar en direcció sud sense un rumb feix. Abans de partir Quiesh els digué que si havien pogut guanyar tan fàcilment als enèmics amb els quals s'havien enfrontat, era perquè eixes criatures no estaven acostumades a combatre amb un cos sòlid i que ells amb els dos mesos d'entrenament podrien amb elles, però l'entrenament no seria suficient per a enfrontar-se amb les criatures més fortes d'en Frédor, així que havien d'anar amb compte. També comentà que no sabia com podien trobar als generals. Finalment els desitjà sort i els deixà partir entregant abans a caps a cada un d'ells. Els comentà que la caps a encara que fos petita tenia un encanteri i que a dins de cada una de les quatre caps es que entrega hi havia cinc-centes ampolles d'aquell líquid roig alimentari però molt concentrat, això feia que en una sola que en prengueren tenien aliment suficient (inclòs aigua) per a unes vint-i-quatre hores. Així i tot era preferible menjar aliments sòlids i beure aigua líquida, però que com no sabia com podia estar la situació ací fora preferia entregar-los la caps a.

En general el paísatge hi continuava pla. Sempre que passaven pel costat d'una població ho feien en molt de compte. Els dies anaven passant i almenys una vegada al dia es creuaven amb grups de deu enemics que patrullaven el regne a la recerca de gent que hagués pogut escapar de les seues urpes i així poder esclavitzar-les. Generalment els combats es resolien ràpidament. La poca experiència que tenien els seus enemics en la lluita amb un cos els facilitava la tasca. Fos com fos els quatre amics anaven aprenent de cada combat guanyat així experiència.

De sobte un dia es trobaren amb un nombrós grup. El grup era enorme, d'un centenar de llangardaixos de dues potes. Estaven conduint molta gent, que estava encadenada, a un destí incert. Ràpidament Miquel, Enrique Cristal i Raül s'amagaren a l'interior d'una granja que hi havia prop.

-Crec que no ens han vist. Enfrontem-nos amb ells i així alliberem tota aquesta gent!

-Raül no sigues temerari, són massa per a nosaltres. Mm, jo crec que hauríem de seguir-los, segur que ens condueixen al lloc on tota aquesta gent està tancada.-l'hi reprengué Cristal.

-Estic d'acord amb ella. Podríem seguir-los des de la distància.-digué Miquel.

-Sí, molt bé. Però com els seguim? Tota és una planura. A la mínima ens veuran.

-Tens raó Enrique, no els podem seguir pel camp obert. Mm, el bosc està prop, jo crec que amb un poc d'esforç els podríem seguir la pista per dins d'ell sense que ens descobriren.

Tots estigueren d'acord amb la idea de Cristal i esperaren el temps suficient perquè el grup s'allunyés i així poder dirigir-se al bosc sense ser descoberts.

Els perseguiren dies i dies. La gent era molt mal tractada i a sobre els donaven poc menjar i damunt amb mal estat. Quan les fatigades persones baixaven el ritme de la caminada a causa de l'esgotament el xisclava del so de fuets que assotaven l'espatlla de la gent. No distingien entre joves, ni vells, entre dones o hòmens. Tot seguit s'escoltaven els crits de dolor. Raül, Cristal, Enrique i Miquel cada vegada estaven més prop del límit que podien aguantar aquells sons, maleint la crueltat d'aquells éssers.

El terreny cada vegada era més muntanyós. Un dia el nombrós grup començà a baixar per una mena de rampa. Hagueren d'esperar bastant temps fins que tots ells desaparegueren de la seua vista. Així arribem al moment actual on tots quatre amagats dalt d'un turó i tot acatxats observaven els fastigós espectacle.

Davall d'ells hi havia un enorme cràter. La rampa, que a cada costa hi havia roca, per on havia baixat el grup

donava a una doble porta que arribava de paret a paret, impedint així l'entrada o l'eixida d'allí. A cada costat de la porta hi havia un guàrdia llangardaix. Al fons del cràter s'havia construït una mena de ciutat amb cases de fusta. Els xiquets i xiquetes, les dones i les persones més velles estaven picant les parets laterals del cràter. Els homes d'edat mitjana per la seua banda no paraven d'entrar i eixir d'unes mines situades a les parets del cràter. En parèixer treien minerals de ferro. Els llangardaixos no paraven d'assotar a tots. El nou grup d'esclaus estava sent revisat. Ràpidament els feren posar-se a treballar. En un costat havia col·locat una mena de gàbia gegant. No volien ni imaginar-se perquè seria.

Del cràter eixia un congost formant un canó.

Decidiren esperar fins a la nit per a veure que podien fer.

El dia anava passant lentament, però més lentament per als esclaus. Els seus temors es confirmaren, cap al final del dia els esclaus foren conduïts fins a la gàbia i violentament els feren entrar dins. Després com si foren animals els tiraren el menjar per terra i l'aigua en uns abeuradors situats al voltant de la gàbia per la part de dins. En eixir els llangardaixos començaren a preparar un banquet davant la gàbia per a augmentar el malestar de la gent. El menjar el traïen de dins un magatzem que estava a sobrepassar. El prepararen allí mateix i l'olor de menjar cuit arribava fins a les fosses nasals dels esclaus augmentant així el seu sofriment. Realment l'escena era degradant.

-No ho resistiré molt més temps observant aquesta escena- digué Cristal amb llàgrimes als ulls.

-Tranquil·la, prompte pagaran per tot el sofriment que causen.- Tractà de tranquil·litzar Enrique.

-Buff, són escenes molt dures.-comentà Miquel.

Raül estava callat observant l'escena. Als seus ulls es notava que també estava sofrint a causa del que veia.

En finalitzar el sopar els llangardaixos es retiren a l'interior de les cases de fusta. Sòls hi havia dos vigilants a la porta. Confiaven massa en el fet que ningú passaria per allí. Estaven molt equivocats. Esperaren el temps suficient com perquè tots s'adormiren.

Tot estava tot planejat i començaren a fer soroll. Ràpidament els dos guardes pujaren la rampa i s'endinsaren un poc en el bosc que hi havia prop. De dalt dels arbres caigueren al sobre d'ells com si es tractara de llamps tots quatre i ràpidament amb silenci els transformaren en boles de fum.

-Realment aquestes criatures són molt estúpides, veritat?-comentà Miquel.

-Bé això ens facilita les coses.-digué Enrique.

-Vinga, afanyen-mos.

Acabades de dir aquestes paraules Cristal recollí les claus que havien caigut i s'avançà a tots. Ràpidament la seguiren. La clau entrà en el pany, podent obrir així una xicoteta porta. Les portes sols podien obrir-se de par en par des de dins, però tampoc no els feia falta. Els seus enemics eren molt confiats, no creien que cap humà els pogués plantar cara, així que la vigilància era escassa. Ràpidament i amb molt de sigil es dirigiren cap a la gàbia on estaven tancats els humans. Allí hi havia dos guàrdies amb els quals acabaren ràpidament. La clau que duia Cristal no pogué obrir la porta. Tota la gent estava observant-los sense atrevir-se a vedar boca.

-Hola, em dic Cristal. Intentarem traure-vos d'ací. Algú de vosaltres sap qui té la clau d'aquesta gàbia.

Un home s'acostà a ells.

-Us agraesc el que esteu intentant fer, però és millor per a vosaltres que escapeu. Vosaltres sou lliures. No voldríem carregar amb la culpa d'haver clavat a més gent en aquesta vida. Ací ens fan treballar de Sol a Sol sense descans, el menjar és escàs i a sobre si ens retardem ens colpegen amb el fuet. No, no desitjaria a ningú el que ens estan fent passar. No, en són massa perquè pugueu fer res. Per favor aneu-vos.

Tota aquesta conversa es duia entre xiuxiuejos.

-No diga banades, nosaltres estem ací per a alliberar-vos.

-Home Raül, no és que a mi em faça molta il·lusió acabar sent un esclau. Tot aquest assumpte es molt perillós.

Quasi ens maten en un parell d'ocasions. La cosa s'està tornant molt seriosa per moments.

-Enrique té raó. Tot açò començà molt bé. No sé, una història emocionant, moltes aventures, inclús jo que veia tot aquest assumpte més seriosament, no meu acabava de creure. Però la cosa hi ha canviat, després de veure com estan tractant la gent. Ho sent, però sols d'imaginar que podem acabar així s'em posa la pell de gallina. Jo i Enrique ho hem estat parlant i creguem que el millor és tornar a casa.-digué Miquel.

-Vosaltres podeu tornar en rere si voleu, però jo he de venjar la mort del meu pare.

-Però com podeu pensar a deixar tota aquesta gent ací sofrint? Penseu tornar tan tranquil·lament a casa? A més Frédor us perseguiria.

-Raül, pensa. Ella té motiu per a fer aquest viatge, mataren al seu pare. Però nosaltres no. Ni tan sols aquest és el nostre planeta. A més que podem fer quatre persones contra tot un exercit. No tinc ganes que em maten. A més Frédor no té gens d'interés en nosaltres, sols la volia a ella. No crec que ens persegueca. El que ocorre és que tot passà tan de pressa que no ens donà temps a pensar.

-Miquel, jo no pense tornar-me'n en rere. Jo també tinc por, però no pense permetre deixar tota esta gent sofrir i menys deixar-la a ella fer sola tot aquest viatge.

A l'estar parlant entre ells la gent de la gàbia no els entenia.

-Al nostre planeta milers de persones estan sofrint cada dia a causa de la fam i les guerres. Aleshores per què no fem res allí? Quina diferència veus en els problemes d'allí als d'ací? Jo et diré la diferència que veus. Tot açò t'ho has agafat com a un videojoc o alguna cosa per l'estil i com segons el que ens han contat realment no matem als

nostres enemics, sinó que els retornem al lloc d'on provenen, la teua consciència està tranquil·la. Tu no podries posar fi a la vida de ningú i menys la d'un humà, per això és que ací t'esforces a ajudar tota aquesta gent i a la Terra no. Perquè quan el diàleg és impossible hauries de matar l'enemic per a sobreviure i això no ho aguantaries. Per tant jo i Enrique opinem que tornar a les nostres tranquil·les vides és el millor.

-A part que no tenim la certesa que tot el que ens han contat siga veritat. Simplement sabem el que ens ha contat un vell. Realment estem lluitant per uns motius que no sabem ben bé quins són. I si estem en el bàndol equivocat i els malvats són els altres?-digué Enrique.

-No sé si Quiesh i els altres són bona gent o no. Però el que sé és que aquesta gent està engabiada i està sofrint. Ja que estem ací almenys hauríem d'alliberar-la. No sé quins motius tenen, però no em pareixen correctes si estan esclavitzant la gent. Tampoc no em pareixeria bé si fos a la inversa.

El to de veu havia augmentat i sense que s'adonaren a les cases de fusta hi començà a haver moviment.

Cristal parlà:

-Bé, aleshores que fem, no podem passar la nit discutint ací. Em de prendre una decisió i ràpidament abans que tots aquests desperten. Si ho feren, estaríem en seriosos problemes.

-Crec que ja s'han despertat- digué seriosament Raül.

-Per què no intentem dialogar amb ells? Pot ser que acabem entenguen-nos i evitar així una lluita innecessària.

-És una bona idea. Però vés amb compte Enrique, si és veritat que són com abelles no crec que els puguem fer entrar en raó, ja que actuarien per obediència. Si el general els ha dit que ataquen qualsevol intrús ho faran. El millor seria dialogar amb el general. Però no està de més intentar-ho amb aquests.

Enrique captà l'advertència de Raül i avançà un poc per a dirigir-se a les desenes de persones llangardaix que estaven armades i pràcticament a punt d'atacar.

-Ejem. Salutacions, em dic Enrique i voldria parlar amb vosaltres. Mm, perquè no deixem les armes a un costat i intentem trobar una solució pacífica. No sé si teniu interès a continuar amb aquestes excavacions per què no els pagueu als treballadors en comptes d'esclavitzar-los? Podríeu donar-los més menjar i menys hores de treball. Segur que rendirien millor. A més no hem d'oblidar que els xiquets xicotets i les persones majors no estan en condicions de treballar. No sé, que opineu vosaltres?

-Mort als intrusos!-cridà una veu de rèptil.

-Mort!-cridaren la resta.

Ràpidament tots s'abalançaren cap a ells. Amb una excel·lent reacció Miquel, Enrique, Cristal i Raül es posaren a córrer en direcció al cràter. Com podien anaven esquivant els cops que els venien dels enemics que apareixien pels laterals de les cases. Si paraven de córrer o els atrapaven no tindrien escapatorià.

Finalment aconseguiren endinsar-se a l'interior del canó.

Totes les criatures es quedaren quatre de sobte sense atrevir-se a entrar. Els nostres amics aprofitaren per a escapar i continuaren corrents endinsar-se en el canó.

Una rèptil digué:

-Aquest no és el nostre territori, no podem continuar. Ja s'encarregaran ells de matar-los.

Es passaren una hora corrent. Quan se sentiren segurs i creien que ja no els perseguien pararen. Havien fet una bona distància i entre les corbes que descrivia el canó el poblat ja no es veia.

Era molt entrada la nit i no es veia garibé a més de dues passes.

-Crec que el millor seria que ens gitàrem a dormir. Demà ja continuarem a la nostra discussió.-proposà Cristal.

Tots estigueren d'acord i s'acomodaren com pogueren per a dormir, sense imaginar que des de la part més alta una ombra els estava vigilant.

Acabava d'eixir el Sol quan tots quatre ja estaven desperts.

-Deixem les coses clares Raül. Jo ja he decidit que me'n torne a casa. M'ha encantat haver-te conegut Cristal, però tot açò no va en mi ho sent.

Miquel pareixia convençut mentre dia aquestes últimes paraules.

-Tió, perdona però tot açò jo meu veig una muntanya. Gairebé ens maten un parell de vegades i ja estic cansat. No tinc ganes de discutir. És la meua decisió, vosaltres dos podeu fer el que vulgueu.-digué Enrique.

-Feu el que vulgueu. A mi també m'agrada molt haver-vos conegut. No tinc cap rancor per vosaltres. Cada un pren les seues decisions. Però jo he d'ajustar comptes amb Frédor.

-Jo no me'n torne enrere. No sé per què. Però aquesta aventura em pareix que és el que he d'acabar. A més si ella pensa continuar el viatge, no seré jo qui la deixe sola. La veritat no se perquè voleu abandonar ara. Per mi feu el que us done la gana. Però abandonar-nos ara a mitjan camí. Ja sabíeu les condicions quan acceptareu la missió.

-Fotre Raül, en aquells moments estàvem alterats i no pensarem en condicions. Temíem per les nostres vides. Teníem por que Frédor ens matés. Però no crec que Frédor ens busque. A més es més probable que perga'm la vida si continuem desafiant el seu exèrcit que si en retirem.

-Que si, que molt bé. Feu el que vulgueu. De totes maneres no podeu sortir per on hem entrat. Haurem de seguir el congost fins que trobem un lloc per on poder eixir i tornar a pujar a dalt. Una vegada fet ens separarem. De moment les parets són massa llises per a poder-les escalar.

Estigueren tots d'acord.

El canó es va formar per un antic riu que hi passava, per allí. En aquells moments sols es veia la marca de per on

havia passat el riu. Les parets estaven fetes per roca argilosa que permetia molt bé la filtració de l'aigua. El més probable és que tota ella hagués acabat sent un riu subterrani. El que hi ha ells els havia paregut un cràter probablement, en l'antiguitat, hagués sigut una mena de llac que s'hi haguera assecat. Les parets eren completament llises i dalt de tot es veien les copes d'arbres del bosc que hi seguia els curs del canó.

Portaven una estona caminant en silenci quan Raül caigué en un fet.

-Miquel...

-Que vols? T'he dit que no em convenceràs. Ho tinc decidit.

-Oblidat d'això. No et sona de res aquest lloc.

-Doncs mira no. Mai havia tingut la sort de visitar aquest lloc i menys aquest planeta. Veus tu que coses? No?

-No sigues idiota. Em refereixo que aquella vegada quan anàrem per Enrique abans que Quiesh ens contara tota aquesta història. No te'n recordes que en mig del seu poble desaparegué la gent les cases hi acabarem en un canó perseguits per una mena de velociraptors?

-Si em sona. Ja me'n recorde.

-Doncs crec que aquest és eixe canó.

Tots es quedaren quietes de cop. Coneixien la història.

-Això vol dir...-començà Enrique

-Que pot ser que encara estiguen per ací.-acabà Cristal la frase.

Es posaren en guàrdia. Escoltant el so del vent. No s'escortava res. Silenci total. Com veien que no passava res es relaxaren un poc.

-Mare meua Raül, tu sempre ens has d'alterar? Podrien haver-hi centenars de canons.

-No Enrique. Aquesta vegada estic convençut. És aquest. No sé per què. Però sé que és aquest. No estem segurs per ací. Quan abans marxem millor.

Raül estava massa seriós perquè fos una farolà.

Sense cap altre remei prosseguir caminant traves del congost. Miquel, Enrique i Cristal s'havien relaxat un poc.

Raül estava alerta. El dia anava passant i ja era de vesprada.

En una de tantes Raül exclamà:

-Tenim companyia. Mireu cap a dalt.

El sol era una bola ataronjada del vespre. Allí a la part de dalt tant a un com a l'altre costat es veien moltes criatures paregudes a velociraptors observant-los. No tenien ulls, però sí un olfacte i una oïda excel·lent. Però el pitjor de tot és que tenien unes urpes esmoladíssimes i una agilitat sorprenent. Començaren a saltar de dalt a baix i queien a terra sense cap rascada.

Els quatre amics arrancaren a córrer.

-Sabeu que? Ja em començà a cansar açò d'haver de córrer. No cregueu que últimament s'està repetint massa.

-Cristal, estic amb tu. Però tens alguna idea millor?

-No Raül lamentablement no.

Les criatures eren molt més ràpides que ells. Pels costats els anaven avançant. En uns intents desesperats intentaven pegar-los algun cop. Però eren massa àgils i l'esquivaven. Però almenys servia per a alentir-les un poc.

-No podem continuar així. Hem de fer alguna cosa. Ja meu imaginava jo. Acabarem morts.

-No sigues tan pessimista Miquel. Segur que eixim d'aquesta. Ja improvisarem quan faça falta.

-Definitivament tu no estàs bé. A més ja fa falta!

En girar un meandre es toparen de cara en què el congost acabava allí. La paret que els tallava el pas era rugosa. Així que si hagueren tingut més temps, escalar-la no era un problema. Però acabaren arraconats, esquena contra paret pels seus perseguidors. La criatura més grans de tots s'acostà cap a ells. Raül la reconegué. Era la criatura que havia ferit el dia que tingué aquella suposada al·lucinació a la seua casa. Amb una veu sessejant aquesta parlà:

-Vaja, vaja, vaja. Que tenim per ací? Si em sona aquesta olor! Tu eres el que m'atacà aquella vegada. I sí, també està l'olor d'aquella altra en què hereu vosaltres dos. Saps que te'n dec una ferida. Ho vaig passar malament. Sí, tu i els teus amics rebreu el mateix càstig. Ataqueu!

Algunes criatures s'hi ha costaren cap a ells. Ho feien amb intel·ligència. Amb moviments ràpids saltaven sobre ells, els feien una ferida i s'apartaven. No podien fer res. Cada cop que intentaven pegar-los l'esquivaven i els feien un tall. Al cap de poc tots quatre estaven plens de talls tant als braços com a les cames, abdomen...

-En serio Raül no sé com teu apanyes per a caure tan bé a la gent. Ara per culpa teua ens estan intentant matar.

-Clar sempre la culpa per a mi. A més ens estan intentant matar a totes hores. Així que no em vingues amb romanços.

-No sé, però crec que seria un bon moment per a buscar alguna solució no cregueu?.- suggerí Enrique

-Som els herois! No ens poden matar. Segur que ara allargue el braç i cau una corda d'algú que ens vol ajudar.

Dit i fet, en allargar la mà una corda hi caigué. A la part de dalt hi havia un home que els estava fent senyes perquè s'agafaren a la corda.

-Vegeu?

-Jo al·lucine en aquest tió.- digué Miquel

-Però com...-començà a dir Cristal.

-No et preocupes. Es Raül. Açò és normal. El que menys t'esperes és el que pot ocórrer estant amb ell.-explicà Enrique.

-Que vaja pujant ella primer i després vosaltres. Jo entretenir a aquests i després ja us seguiré. Vinga de pressa!

-Però Raül podrien matar-te.

-Oblida-ho Cristal, has de pujar tu primer. A més tranquil·la, sobreviure.

Raül s'avançà per a fer front als raptors. Cristal s'encaramà a la corda el més ràpid que pogué perquè Raül avanç hi pugues pujar. Miquel i després Enrique la seguiren.

Raül aconseguí mantenir a ratlla els seus enemics el temps suficient perquè els seus amics hi començaren a pujar, ja que com que no tenien ulls no captaren tan ràpidament el que estava passant. Però ja havien detectat la presència d'algú més i que les seues presses estaven escapant, així que estaven a punt d'intentar tirar-les de la corda. Abans que pogueren reaccionar Raül s'encaramà a la corda i el misteriós home que els estava ajudant començà a estirar de la corda amb l'ajuda d'un cavall.

La corda començà a ascendir ràpidament. Xocaven contra les roques de la paret i estaven fent-se rascades a la pell, però al capdavant estaven salvats. El grup que es queda davall començà a escalar la paret. Ho podrien fer però ho aconseguirien hores després quan els nostres amics estigueren sans i estalvis. Màgicament els talls que havien sofrit en la seua roba s'autorepararen. Es veia que eixa era una de les seues propietats especials.

-No tenim temps per a les presentacions. Ràpid seguïu-me cap a la meua mansió.

L'home era un jove alt i prim. Recollí la corda ràpidament i sense baixar del cavall començà a cavalcar a un ritme suficient perquè el pogueren seguir corrents.

S'endinsaren al bosc i ràpidament eixiren a un camí de pedra. Amb arbres tant a dreta com a esquerra començaren a seguir el camí. S'estava amagant ja el Sol i en poques hores a l'interior del bosc no hi hauria llum.

Estigueren corrents sense parar almenys una hora quan en girar una corba, a través dels arbres, veieren una meravellosa mansió. Un servent els estava esperant a la porta i l'obrí només els veié arribar, per a ràpidament tornar-la a tancar una vegada creuada. Travessaren un jardí molt bonic replet d'unes flors precioses.

Amb gran agilitat el genet saltà del cavall i uns servents aparegueren ràpidament per emportar-se'l a la quadra.

Estaven a la part davantera de la mansió. Uns quants esglaons els separaven de la porta principal

-Em presente, em dic Lipse. Encantat de conèixer-vos. I vosaltres sou?

-No vull paréixer mal educada, però no hauria de prendre mesures per a evitar que aquells éssers ens perseguesquen i entren ací?

-Tranquil·la. No et preocupes, no s'acostaran per ací, tin-ho segur. Estem ben protegits. A tu et diuen?

-Cristal.

-Enrique.

-Miquel.

-Raül.

-Benvinguts a la meua humil casa. Entrem dins, ja s'ha fet de nit. Tindreu gana. El sopar no tardara a estar preparat.

Entraren dins la mansió de Lipse. El rebedor era molt gran. A uns quants metres de la porta hi havia uns esglaons que duïen a un replanell, la paret del qual era totalment una vidriera de diferents colors que representaven un jardí. Després tant a dreta com a esquerra hi pujaven altres escales fins al pis superior. Tota l'escala estava coberta per una estora de color roig. Al sostre hi penjava una magnífica làmpada incrustada en diamants. La llum era acollidora. A part que estranyament era elèctrica.

-Us sorprendrà aquest tipus de llum. És un descobriment nou que he fet l'anomene llum "elèctrica".

Realment tenia un altre nom, però com ells ja coneixien eixe tipus d'energia la pedra el traduí per elèctrica, que és el nom que ells coneixien per a eixe fenomen.

-La maquinària que la fa funcionar està situada al soterrani. Bé deixem de banda les tecnologies. Vaig a la cuina per ha avisar que hi ha més gent per a sopar. Vosaltres podeu entrar al menjador. Està a creuar aquella porta que teniu a la vostra dreta. Després ja parlarem més tranquil·lament mentre sopem. Faré que algun dels meus servents us agafen el vostre equipatge i ho guarden tot.

Raül s'afanya a dir:

-Disculpa, puc paréixer mal educat, però preferim tindre el nostre equip a prop. Espere que no s'ho agafe a mal.

-No tranquil. Com si estiguéreu en la vostra casa. Ara si em disculpeu.

Lipse desaparegué per la porta situada a l'esquerre deixant-los sols. Ràpidament es dirigiren cap a la porta que els havia indicat el seu misteriós amfitrió. La porta conduïa directament al menjador. Era bastant ampli. Al centre de la sala una taula d'uns deu metres de llargada estava següent preparada perquè sopés una sola persona. A l'altre extrem de la sala, a uns pocs metres després que acabés la taula hi havia una llar en la qual estaven encesos uns quants troncs. El fúnebre estava coronat per un quadre grotesc que representava a una mena de criatura vampírica. Era totalment de color gris i tenia una espatlla corbada de la qual eixien unes raquíques ales també de color gris. Del seu somriure maquiavèl·lic sobreeixien els seus canins que eren un poc més llargs que els d'un humà normal. Tenia una cama sobre una roca i l'altra a un terra format per ossos. A darrere seu hi brillava una lluna plena. Però el que més impactava eren els seus ulls rojos. Era un roig hipnotitzador. Si no fos perquè era un quadre s'hagueren quedat paralitzats de terror.

En un racó de la sala, a la dreta de la llar hi havia un piano de cola que estava seguen t afinat. Tant les parets de la dreta com de l'esquerra estaven replets de quadres ja més normals per al que suposaven una casa d'un noble d'aquell món. Figures humanes posant amb els seus tratges i les seues armes, paisatges bonics, un quadre de la mateixa mansió, etc.

El menjador també estava il·luminat per energia elèctrica, encara que a la taula parada encara hi havien col·locades espelmes.

De darrere d'ells aparegué un servent que indicà als altres que hi havien convidats i que havien de preparar la taula per a quatre comensals més.

Automàticament com si foren robots abandonaren la sala per a agafar la resta de la cobrteria que feia falta.

-Bonica casa.-comentà Miquel.- No em desagradaria viure ací.

-Quedat a viure.

-No Raül, jo no em pense quedar ací. Encara me'n recorde del que tenia pensat fer. Així que ja que hem aconseguit eixir del canó d'ací poc, que no siga demà, me'n tornaré a la Terra.

-Jo també me'n torne en tu Miquel. Abans quasi ens maten altra vegada. No guanye jo prou per a sobresalts.

-Feu el que vulgueu-digué Raül.

-Deixeu de discutir. Que us pareix el quadre del fons? És horripilant, però no sé per què em sona familiar eixe ser.

-Si Cristal, es pareix a Enrique, per això et sona. Ha, ha, ha, ha.

-Eres molt graciós Raül.-digué irònicament Enrique.

-Si la veritat és que té un aire a ell. Ha, ha, ha, ha.

-Tu també, Cristal?

-No els faces cas. La cosa és que tampoc no va tan desencaminats. Ha, ha.-seguí la broma Miquel

-El que faltava per al duro. Però ja que estem teniu raó es pareix un poc a mi.

Tots quatre esclataren en una riallada.

-Que és tan divertit?

Lipse acabava d'entrar al menjador.

-Res, res sols estàvem clavant-mos un poquet amb Enrique.

-Ja veig, a tu et deien Raül, veritat?

-Sí.

-Bé que tal si tots cinc ens asseguem a taula?

Els encarregats de parar taula ja ho tenien preparat tot. Lipse s'assegué el cap de la taula, davant d'aquell quadre inquietant. Cristal i Raül s'assegueren a dreta i esquerra de Lipse respectivament. Miquel estava al costat de Raül i Enrique al de Cristal.

-Conteu-me que fan quatre joves per ací? La veritat és que ja feia molt de temps que no veia a ningú per aquesta zona. Supose que eixos maleïts monstres maten a tot aquell que s'acosta.

Lipse parlava molt tranquil·lament, com si no li preocupes el més mínim la presència d'aquells éssers.

-La veritat és que heu tingut sort que jo apareguera per allí. Estava fent el meu passeig diari quan he començat a sentir rebombori. M'he acostat i us he vist. Sempre porte una corda per si de cas m'ocorre algun imprevist. La veritat és que eixes criatures aparegueren de cop al bosc. Des d'aquell moment que pràcticament estic atrapat en aquest lloc. Sincerament no sé com van les coses a la resta del món. Encara rai que la meua hisenda m'abasteix de suficient aliment. Tinc una granja i diferents cultius.

-Com és que s'atreveix a fer passejos diaris? Si vosté diu que no sap com va la resta del món perquè no eix d'aquest lloc a causa d'aquells éssers. A més com està tan segur que no t'atacaran a la nit?-preguntà Cristal. Una mena de brillantor maligna li passa fugaçment pels ulls de Lipse. No li havia fet molta gràcia la pregunta, però contestà amablement.

-Pel que sé aquestes criatures són molt territorials i no ixen dels seus límits que han establert. Més o menys conec eixe límit i mai m'endinsen tant al bosc. A tot això el meu cavall és molt ràpid i podria escapar d'ells. La meua hisenda està molt ben vigilada tecnològicament parlant. Així que estigueu tranquils esteu segurs ací.

-Si vosté no ha eixit d'aquest lloc, no sabrà que la gent està sent esclavitzada. Veritat?-prosseguí Cristal.- és més, molt prop d'aquest lloc, hi ha un lloc on fan treballar a la gent en una mena de mines i també els fan picar la paret. Almenys vosté sabrà si hi ha alguna mena de material important en aquesta no zona, no?

-Sempre s'ha parlat que aquest lloc està replet de minerals de ferro, Concretament al crater que hi ha a l'altre extrem del canó. Però mai m'hi ha interessat eixe tipus de negoci. Jo preferesc viure ací tranquil·lament i viure del que produeix la meua hisenda. Però meu dit que estan esclavitzant la gent? Qui sou vosaltres? Que us ha dut fins ací?

Raül agafà la paraula.

-Doncs, en mig del nostre viatge ens toparem que un tal Frédor havia tornat, bé vosté ja sabrà tota la història. Total que per casualitat acabarem en aquell crater. Intentàrem alliberar la gent, però ens descobriren unes criatures que tenien forma de llangardaix però que caminen a dues potes. Aconseguirem escapar internant-nos al congost. Després aparegueren eixa mena de dinosaures i ens perseguiren fins que ens salvà d'ells.

-Que Frédor ha tornat! Ai mare meua quina desgràcia. Sabeu que? Us ajudaré a alliberar als esclaus. Si disposareu de tota la meua tecnologia. Hàgeu d'estar esgotats. Ja descansareu uns quan dies en aquesta casa i després us ajudaré.

Els moviments i la sorpresa de Lipse pareixien massa exagerats. Però suposaren que era pel sorprenent de la notícia.

En eixe moment entrà el menjar. En el sopar predominava la verdura, sobre la carn. Tenien tanta gana que a penes parlaren durant el sopar. El postre era fruita.

-La veritat és que fa desset anys va ser una de les èpoques més obscures de la història d'aquest planeta. Frédor esclavitzà a tots el regnes excepte el de Rotiria. No se sap ven bé el que va passar. Simplement desaparegué i totes les seues criatures es retiraren. La notícia que ha tornat és una desgràcia. Ell matà els meus pares. Us ajudaré a derrotar a en Frédor. Seré un dels vostres aliats. És molt tard, Seguiu-me us ensenyaré les vostres habitacions i després anirem ha dormir.

Lipse s'alçà de la taula i començà a caminar en direcció a la porta.

-Com sap que nosaltres anem a lluitar contra Frédor? En cap moment ho hem nomenat.

-No sé Cristal, però jo no em fie ni un pèl d'ell.-digué Raül.

Abandonaren la taula i seguiren a Lipse. Pujaren l'escala que hi havia al rebedor i després del replanell seguiren pujant per la qual estava situada a l'esquerra. Creuaren una porta i entraren en un corredor. El passadís estava ple de finestrals pels quals es veien els jardins. Gent del servici estava fent rondes de guàrdia per allí baix. El passadís girava cap a l'esquerra. Creuaren una altra porta i entraren un corredor pel de portes a tots dos costats.

-Aquesta és l'ala est i és el lloc on estan les habitacions dels convidats. Aquestes són les vostres habitacions. Teniu, una clau per a cada un. Si voleu tancar la porta en clau, ho podeu fer. Cada clau és per a una habitació diferent. Que passeu una bona nit.

Lipse se n'anà però on havien vingut.

D'una de les habitacions sortí un criat que anava tot encaputxat i el seu cos cobert per una mena de jaqueta de color marre. Hauria de mesurar tan sols un metre i mig. Agafà Raül del braç. La seua mà era glaçada. En pocs segons Raül tenia entumit el braç. Començà a dir.

-Uns ulls rojos, uns ulls rojos. Aneu amb compte amb els ulls rojos. Aneu-vos-en, aneu-vos-en si voleu salvar la vida. Vigileu els ulls rojos -la seua veu començà a xiuxiuejar- vigileu els ulls rojos...

I corrents desaparegué del passadís, deixant amb la boca oberta als nostres amics.

-Però que anava tot açò? Uns ulls rojos? Però que parla?

-Enrique, no tinc ni idea. Però jo ja estic fart de trobar-me amb tipus rars. Demà mateixa comence el camí per a tornar a ma casa.

-Tranquil que jo me'n vaig amb tu.

-Ai –sospirà Raül-deixem-ho estar.- bé bona nit, jo també tinc son.

Tots quatre es desitjaren bona nit i es dirigiren cap a les seues respectives habitacions, les quals Lipse els havia indicat.

Raül entrà a la seua habitació, casualment era de la qual havia eixit el misteriós criat. El braç li feia mal, però no havia considerat oportú comentar-ho amb els seus amics. L'habitació era simple. Les parets eren d'un color marró caoba. Hi havia un llit preparat. A mà esquerra hi estava el servei. Entrà i començà a preparar-se un bany. Preferia una dutxa, i normalment a la Terra poques vegades s'havia banyat, però el braç el tenia molt gelat i preferí banyar-se. Es llevà la roba i entrà a la banyera.

La càlida aigua calfada a les calderes del soterrani començà a eixir per les aixetes. A poc a poc el braç es desentumí i deixa de fer-li mal. Per què havia notat aquella gelor al braç?I que significava que anés amb compte amb els ulls rojos?

Una vegada acabat el bany és secà en una tovalla que hi havia allí. Ja que estava aprofità per a rentar la seua roba. No era el lloc idoni, però no hi havia més remei. Després amb un cordell que hi havia per allí improvisà una mena d'estenedor per damunt la banyera, aconseguint així que si goteles la roba, les gotes caigueren a la banyera En un armari hi trobà un pijama i decidí col·locar-se'l. Ràpidament es gità al llit i s'adormí de seguida. Feia unes quantes hores dormia quan es despertà. No sabia ben bé el que l'havia despertat, però alguna cosa li deia que a sobre seu hi havia alguna cosa que es menejava. L'habitació estava a fosques. No hi havia cap finestra, així que la llum de les estrelles o de la lluna ni hi entrava. Aleshores ho veié. Al sostre hi havia dos punts rojos, dos punts? No, eren dos ulls rojos. Tan rojos com el color de la sang. Els ulls començaren misteriosa-ment a baixar del sostre molt lentament, com si flotaren, en direcció cap al seu rostre. Era una mirada hipnotitzant, no podia desviar la seua mirada d'ells i tampoc no es podia moure cada vegada estaven més a prop d'ell, ja començava a notar el seu calent i vomitiu alé. Els tenia tan a prop que distingí un detall en el fet que no havia caigut. Al centre dels ulls hi havia un diminut punt negre. Pareixia que això fos el buit. En un moment donant cregué veure un rostre que passava per davant del punt negre, però a la part de dins i cregué reconèixer el rostre d'un dels servents. Això és l'últim que recordaria l'endemà quan es despertara després d'haver-hi perdut el coneixement.

-Raül! Raül! Estàs bé? Raül contesta.

La veu de Cristal sonava a l'altra part de la porta mentre no parava de trucar a la porta.

En una de tantes Raül es despertà i obri la porta.

-Que passa Cristal?

-Estàs pàl·lid. No tens bona cara. Tindràs febre?

Cristal li toca el front.

-Sí, pareix que sí. Puc entrar?

Raül s'apartà de la porta i la deixà passar.

-Gràcies.

Ell estava molt marejat i quasi cau, Cristal el sostingué i l'acompanyà fins al llit.

-Recolzat.

Raül s'estirà al llit, mentre que Cristal s'acostà a l'escriptori que hi havia i agafà la cadira col·locant al costat del llit.

-M'havia estranyat que no baixares, ja era molt tard.

-Tard? Que quina hora és?

-Les dues del migdia. Ja hem dinat i tot. He baixat a desdejunar un poc tard. A les deu del matí m'he despertat. La veritat és que estava cansada. Allí al menjador estava Enriquer desdejunant amb Lipse. Més tard ha entrat Miquel. Però tu no apareixies. Volia anar a buscar-te però m'han dit que podries estar molt cansat i que no hi havia el perquè de molestar-te i no he vingut. Després hem anat a la sala d'estar i hem estat allí xarrant. Passava el temps i tu no apareixies. El dinar estava fet i he decidit que si després de dinar no havies baixat encara, pujaria a buscar-te. Miquel i Enriquer han anat a veure la hisenda amb Lipse, m'han dit d'anar i però he preferit vindre't a buscar, i encara bo.

-Gràcies.

-De res home. T'he portat una mica de menjar. Tindràs gana. Mm, no sé què fer per a baixar-te la febre. De moment et prepararé un bany.

-Gràcies, però no fa falta tantes atencions. Sols estic un poc marejat, però no és res greu.

-Ni parlar-ne. Mentrestant menja un poc.

Cristal es dirigí al servei i començà a sonar l'aigua que queia de l'aixeta.

Raül no tenia molta gana, però sabia que era preferible menjar en cara que fos poca cosa. Aleshores estava malalt. Podria ser que els ulls rojos que va veure la nit anterior foren producte d'un deliri? No ho sabia, però se sentiria més segur si li ho contava a Cristal.

Cristal tornà.

-Així m'agrada, que em faces cas. Ha, ha. Ara en serio, et farà bé menjar un poc.

-Cristal, t'he de contar una cosa. No sé si és a causa de la febre o no, però anit...

Raül li ho contà tot a Cristal, mentre aquesta atenia en silenci. En acabar la història digué:

-És probable que a causa de tot el que hem passat aquestes setmanes, el cansament, el servent dient el dels ulls rojos i la febre t'hagen pogut fer veure alguna cosa que no és. Però no sé què dir-te.

-També em pensava jo que estava tenint al·lucinacions després d'entrar en aquell carreró i estic ací. Aaaa, no sé què pensar.

-Si vols, puc passar-me tota la pròxima nit desperta a la teua habitació i veure si apareix alguna cosa.

-No, no és necessari dona. Si això ja em quede despert jo.

-Tu has de descansar. Decidit aquesta nit em quede ací.

-Però...

-No hi ha res a discutir.

Raül no tenia ànim com per a protestar així que es resigna.

-Està bé. Fes el que vulgues, però continue pensant que no fa falta.

-Bé vés a banyar-te mentre jo baixaré a la sala d'estar i agafaré algun jo de taula. De pas passaré per la biblioteca i agafaré algun llibre. No sé si hi haurà algun escrit en la nostra llengua, però de totes formes ho intentaré. Tenint febre no crec que tingues moltes ganes de llegir, però per si de cas t'abaixara la febre i tingueres ganes agafaré un llibre per a mi i un altre per a tu. Em digueres que el teu tipus favorit de llibre és la literatura fantàstica, no?

-Sí. Si en veus algun per l'estil i el vols agafar, el portes.

-No t'afectara el cervell tanta literatura fantàstica?-bromejà Cristal.-després dius que tens al·lucinacions.

-Si pot ser que m'estiga afectant. Ha,ha. Però...-parlà suaument- estàs tu per a protegir-me, no? Així que estaré tranquil passe el que passe.

Cristal enrojolà.

-Bé me'n vaig, ara torne.

Cristal estava creuant la porta quan Raül li digué.

-Gràcies per tot.

Cristal tancà la porta rere seu.

Raül s'alçà i amb molt d'esforç es dirigí cap a la banyera. La roba que ell havia deixat estesa la nit anterior estava plegada al sobre d'una cadira. L'aigua no hi estava ni massa freda ni massa calenta.

El bany li sentà de meravella a Raül. Quan ell cregué que ja hi havia estat massa temps dins l'aigua eixí. És secà amb una tovalla. Agafà un altre pijama de l'armari (el que duia estava tot suat a causa de la febre) i es gità altra vegada al llit.

Al cap d'un quart d'hora colpejaren a la porta.

-Soc Cristal. Puc passar?

-Endavant.

Cristal entra amb diferents jocs de taula i un parell de llibres escrits en la seua llengua. L'hi havia estranyat un poc, però ja que Quiesh havia dit que la literatura sí que es compartia suposà que alguna cosa tindria a veure.

Pareixia que el bany hi havia desemboirat a Raül. Ja es trobava millor i la febre li hi havia baixat un poc, així i tot encara estava un poc dèbil.

Raül i Cristal es passaren tota la vesprada xerrant, rient-se i jugant a diferents jocs. Al voltant de les vuit de la vesprada sonaren uns cops a la porta. Se sentí la veu d'Enrique.

-Podem entrar. Som Miquel i jo.

Cristal i Raül estaven llegint i alçaren la vista del llibre. Raül agafà la paraula.

-Entreu.

Miquel i Enrique entraren a la cambra. Preguntaren que què havia passat. Els contaren que Raül no es trobava

bé. Preferiren no dir res sobre els ulls rojos.

Els per la seua banda contaren que la hisenda de Lipse era enorme. Havien anat a veure els camps de cultius que tenia. Els contà que en aquella regió era normal que quasi totes les nits hi ploquera i que per això la collita sempre era bona. També els digué que tenia al seu servei una cinquantena de persones. De matí una trentena hi treballava al camp i que la resta a la casa. A la tarda els torns canviaven.

Es quedaren tots quatre parlant en l'habitació fins que Lipse en persona, a les nou de la nit, aparegué per les habitacions a dir-los que el sopar estava preparat. En assabentar-se que Raül no es trobava bé proposà que algú del seu servei li pujara el sopar. Com Raül es trobava millor rebutjà amablement l'oferta i preferí baix pel seu propi peu. Encara que se sentia millor no es trobava amb ànim de canviar-se de roba, així que baixà al menjador amb pijama i sabatilles.

El menjar ja hi estava servit a taula. Se seguiren en els seus respectius llocs com a la nit anterior. Raül no menjà molt. Abans que tots acabaren ell preferí retirar-se a la seua habitació. Cristal s'oferí a acompanyar-lo. Ell amablement li digué que no feia falta, que acabara de sopar, no volia causar-li més molèsties. A més al·legà que el menjar se li glaçaria. Ella li respongué que no eren molèsties. Però ell al final la va convèncer. Raül abandonà el menjador. Amb un ritme suau puja les escales fins al segon pis i travessa la porta que duia al passadís amb les cristalleries. A mitjan passadís es troba altra vegada amb l'encaputxat de metre i mig.

-No em feres cas i ara estàs així per culpa dels ulls rojos. Fes-més cas fugiu d'aquesta maleïda casa tu i els teus amics abans que siga massa tard.

-Però tu qui eres? I que vols?

-Sóc algú que coneix la vostra missió i li agradaria que la superàreu amb èxit. Sóc aliat vostre. Confia en mi.

Ràpidament deixant Raül amb la paraula a la boca passa ràpidament pel seu costat i desaparegué darrere de la porta que duia a les escales.

Raül prosseguí caminant en direcció a la seua cambra mentre recapitulava les paraules de l'encaputxat. Podria ser que la febre i el mareig es degués a l'aparició d'aquells ulls? Que pinta Lipse en tot açò? Sabrà ell alguna cosa? La veritat és que el seu comportament a sigut molt amable. Té actes estranys, però qui no en té? I qui és el misteriós encaputxat? Li hauria de donar credit? Sols cinquanta treballadors per a tota una mansió més la hisenda? A quin ritme treballaven? No es cansaven mai? A més els servents es comportaven d'una manera passiva i quasi no es veien enlloc. Que estava passant en aquell lloc?

Començava a fer-li molt de mal el cap i s'estava marejant. El més segur és que la febre li hagués tornat a pujar. Ràpidament entrà a la seua cambra i tanca la porta sense rodar la clau per a ni tindre que alçar a obrir quan anara Cristal. Es gità al llit i es cobrí amb les mantes. La sensació de mareig anà desapareguen't i el mal de cap anà remetent. Al cap de no sabia quant de temps Cristal, Enrique i Miquel entraren. Estigueren una estona allí i després es retiraren a dormir a les seues cambres. Per la seua part Cristal anà a la seua habitació, es posà el pijama i tornà.

Ella pensava passar tota la nit desperta i esbrinar si hi passava alguna cosa estranya. Raül li tornà a repetir que no feia falta, però ella es queda ferma amb la seua postura. Sense ànims de discutir i amb moltes ganes de dormir es deixà anar al son de seguida.

Cristal encengué espelmes suficients per a poder llegir una estona sense fer-se malbé als ulls i no molestar Raül que estava dormint.

Duia un parell d'hores llegint i no pareixia que passara res d'estrany, probablement fora a causa de la febre la visió dels ulls rojos, quan un cop de vent provinent del sostre apagà les espelmes. . El corrent d'aire hi havia parat.

Cristal alçà la vista al sostre. Tot estava en la més absoluta foscor. Aleshores el vege. Els ulls rojos. Segons després de la seua visió alguna mena d'encanteri o hipnosis impedí que Cristal es poguera moure. Els ulls se la quedaren mirant, però passaren d'ella i començaren a baixar molt lentament en direcció al llit de Raül.

Cristal intentava amb totes les seues forces despertar el seu cos, però aquest no responia. Sols podia observar.

Els ulls estaven ja molt prop de Raül. El punt negre del centre de cada ull comença a engrandir-se i a començar a fer un soroll de succió. Cristal pogué distingir distints rostres a l'interior dels punts negres. En eixe moment una llum blanca començà a brillar del pit de Raül i il·luminà l'habitació. Cristal veié que el cos de Raül hi havia levitat un poc del llit i que estava a punt de ser engolit pels ulls de la criatura començant pel cap. La criatura era idèntica a la del quadre del menjador.

Tot açò o pogué veure durant menys d'un segon, ja que una vegada apareguda la llum, pareixia que alguna cosa

impedira que Raül fos absorbit, la criatura soltà un crit i començà ascendir en direcció al sostre. La llum desaparegué i el corrent d'aire torna a aparéixer durant uns breus instants. Després silenci.

Cristal recuperà la mobilitat del seu cos i ràpidament encengué els llums. Raül estava més pàl·lid que abans. Estava tot suat i pareixia com si delirara.

Mirà al sostre i veié que amb les presses la criatura havia deixat un trosset d'una trapa sense tancar. Probablement el corrent d'aire havia sigut a què l'aire de l'habitació estava molt més calenta que la que hi havia a l'altra part de la trapa. Per això l'aire calent ascendí i el calent descendí per diferència de densitat, creant aquell corrent que havia apagat les espelmes. Cristal no hi arribava, així que no pogué entrar per a veure que hi havia.

Per por que aquella criatura tornés i la paralitzes preferia anar a despertar a Enrique i Miquel perquè així tindria més probabilitats d'èxit. No li feia gràcia la idea de deixar sol a Raül però no tenia altre remei. Confiava que tindria sort i no tornaria, almenys de moment.

A cops bastant forts a les portes de les respectives habitacions de Miquel i Enrique aconseguí despertar-los. Mig endormiscats els conduí a l'habitació de Raül i allí els ho contà tot.

-Hem d'abandonar aquesta mansió! No estem segurs ací.

-Cristal tens raó, però que fem amb Raül? No crec que estiga per com per a posar-se de peu.

Raül encara estava inconscient. Li hi havien posat un pany d'aigua fresca al front.

-Encara que faça falta portar-lo a cavallet el traure d'ací.

-Per què no intentem primer despertar-lo? Ens serà més fàcil traure'l així que si hem de carregar amb tot el seu pes.

Estigueren una mitja hora intentant despertar-lo. Finalment ho aconseguiren.

Ell es trobava molt pitjor que el dia anterior. Estava molt més marejat i a sobre glaçat a causa de la febre. L'últim que recordava era altra vegada els ulls rojos.

-Hem de posar-nos la nostra roba. Aneu, i vestiu-vos. Jo em quede en Raül. Després jo aniré a la meua cambra per a vestir-me jo i vosaltres l'ajudeu a ell. D'acord?

Miquel i Enrique anaren a les seues cambres i es vestiren tan ràpidament com pogueren, agafant també les seues motxilles i les seues armes.

Quan tornaren Cristal se n'anà a vestir-se. I entre Enrique i Miquel ajudaren Raül a vestir-se.

Encara que el fred que tenia era intern a causa de la febre, l'amortidor tèrmic (el que evitava els canvis bruscos de temperatura) del material de la seua roba el reconfortà un poc.

Cristal tornà de seguida.

Raül recolzat entre Cristal i Enrique començà a caminar. Miquel duia el seu equipament. Per a sorpresa de tots quatre a la porta els estava esperant el misteriós encaputxat.

-Mira que us vaig avisar, especialment a tu.-digué senyalant a Raül.-seguiu-me us he de mostrar una cosa.

-Clares i creus que nosaltres ens fiarem, no?

-Bonica, si voleu eixir vius d'ací, heu de deixar que us guie. A més amb el vostre amic en aquest estat ell us atraparia de seguida.

-Qui és ell?

-Si veniu amb mi, ho sabreu.

No tenien altra escapatòria així que de moment decidiren fiar-se d'ell.

-No tenim molt de temps, de pressa.

Creuant els diferents corredors aplegaren fins al rebedor. Amb molt de compte ajudaren Raül a baixar les escales. Una vegada a la planta baixa, per una situada al darrere de les escales arribaren al soterrani.

El soterrani estava ple de peces electròniques. Peces de robots, braços mecànics, cames mecàniques... Era fosc i humit. Les prestatgeries estaven fins a dalt de ferramentes. L'encaputxat els conduí fins a una paret amb una porta que sols es podia obrir teclejant en un terminal un codi. Ell premé les diferents tecles introduint així el codi d'accés. La porta s'obri automàticament i entraren a un lloc paregut a un despatx com els de la Terra. Al centre de l'habitació hi havia una taula plena de llibres, folis, llapis, compassos i diferents objectes de dibuix. Les parets dels costats estaven plens d'arxivadors. Raül s'assegué en una cadira.

-Que fem ací?-preguntà Miquel- que hem caigut en una trampa i ara ens vols entregar al teu cap? Es això veritat?

-No, el motiu pel qual us he portat fins ací és perquè us estic seguint des que arribareu al crater.

-Com?

-Sí. En seguir-vos vaig poder escoltar les vostres converses i vull convèncer-vos perquè continueu el vostre viatge.

-Que ens estàs seguint des de fa dies i nosaltres no ens hem assabentat?

-Encara us queda molt per aprendre. Si us haguera volgut matar, ho haguera pogut fer.

-Ja parles com algú que jo em sé. Quins motius ens vols donar per a continuar el viatge. Cristal i Raül el seguien, pera ja et dic que nosaltres no tenim cap motiu.

-Per això us he dut ací, el vostre motiu està en aquesta taula. Concretament als papers que hi ha a sobre. Pegue-li una mirada.

El primer que veren foren folis escrits en una llengua que no entenien. Ràpidament fixaren la seua atenció en un mapa. Era un mapa terrestre. Al mapa hi havien marcats punts estratègics. Començaren a fullejar els llibres qui hi havia i s'adonaren que tractaven sobre els costums i les tecnologies dels habitants de la Terra. Concretament aquests llibres estaven escrits en el seu idioma i els podien entendre. També hi havia llibres per aprendre la llengua d'ells i altres de les parlades a la Terra.

-Però que significa tot açò?-preguntà Enrique.

-Significa que una vegada acabats els seus assumptes en aquest planeta Frédor pretén envair la Terra. Lipse és l'encarregat de planejar el pla d'atac. Per això té tots aquests llibres i experimenta amb la tecnologia del vostre planeta. D'aquí a tret el model per a assolir energia elèctrica.

-Ens estàs dient que pretén viatjar a la Terra i conquerir-la.

-Efectivament.

-Però qui eres tu? Com saps el motiu del nostre viatge? Per quin motiu ens ajudes?

-El meu germà m'ho ha contat tot i em demanà que us ajudara.

-El teu germà?

-Sí, ja us contaré tot, una vegada eixim d'ací.

-Pretens que ens fiem de tu i ens cregam tot el que ens has dit? Com sabem que no ho has planejat tot per què continuem el nostre viatge?

-Si Frédor envaeix la Terra tots els vostres familiar i amics sofririen les conseqüències. Podríeu viure sent els responsables de la destrucció de la Terra per pur egoisme no fer res per detenir ara que podeu els peus a Frédor?

-Estàs jugant brut.

-Diga'm que a mi també m'interessa la desaparició de Frédor.

-I que passa amb Raül. Saps que li ocorre? I qui era eixe ser que l'ha atacat? Estàs insinuant que Lipse és un general de Frédor? Si ells és l'estrateg que té què planejar l'atac a la Terra així deu ser, veritat? La criatura que l'ha atacat podria ser un enviat de Lipse. Crec que puc endevinar per què no l'absorbit, però així i tot per què està en aquest estat?

-Estàs preocupada pel teu amic? Vejam. Sí, Lipse és un dels generals que busqueu. El que li ocorre al teu amic és que per a absorbir a les seues presses eixa criatura comprimeix el cos de la víctima, però alguna cosa ho ha impedit en el cas de Raül, així i tot el seu cos ha sofrit certes conseqüències i de aquí la febre i la sensació de mareig. Com tu hauràs ja deduït la cosa que ha impedit que fóra absorbit és eixa pedra blanca que dugueu penjada al coll. Si, jo ho sé tot el referent a vosaltres, també sé la procedència de la pedra. Com ja us he dit el meu germà meu ha contat tot. A per cert, t'has equivocat en una cosa. La criatura dels ulls rojos no és un enviat de Lipse, és...

-Vaja, vaja, vaja. Però a qui tenim per ací? No pensava matar-vos tan prompte, però ja que meu descobert...

Un dels arxivadors s'hi havia apartat un poc del seu lloc original i hi havia donat pas a una gruta secreta. Allí plantat de peu estava Lipse, que estava sorprès amb la presència d'ells. Probablement no havia escoltat res de la conversa que havien tingut.

-En el teu pla estava matar-nos? Aleshores per què ens salvaes al congost?

-Teu explicaré. Eres Enrique, veritat? El que passa és que eixos raptors són uns renegats i s'oposen a rebre ordres del meu senyor Frédor. Una de les meues missions és acabar amb ells. A més jo obtindria més gloria, beneficis i honors si acabara amb vosaltres amb les meues pròpies mans. Bé a la xica la vol viva. Així que us mataria i després ella aniria a parar en mans de Frédor. Tot teu dec a tu-es dirigia a l'encaputxat- si no m'hagueres avisat de què ells estaven per ací. Ara no els podria matar i capturar-la a ella. Gràcies.

-Així que treballes per a Frédor. Sabia que no deuríem d'haver-nos fiat de tu.

-Miquel, ell treballa per a nosaltres des de fa uns setze o dasset anys. No li tires la culpa a ell de la vostra ignorància, sols ha fet el seu treball. Segur que ús ha portat ací perquè jo vos trobara. Has fet un gran treball.

-Gràcies amo meu.

-Bé entregueu-me a la xica i jure que us mataré molt ràpidament, però com no ho feu la vostra mort serà molt lenta.

Lipse començà a caminar de cara a Cristal.

Raül amb un esforç titànic aconseguí alçar-se agafar la seua espasa i col·locar-se davant de Cristal.

-No la tocaràs! Si li fas malbé tan sols un cabell no ho contaràs!

-A mira, si tenim un heroi. Però si no pots ni en la teua anima. No sé per què no t'he pogut absorbir, però ja mas tocat massa vegades els nassos. A parta!

-No!

La forma de Lipse anà canviant. El seu pèl caigué. La cara se li estirà. Els ulls se li tornaren de color roig. La seua boca s'engrandí i li aparegueren dos canins molt llargs i esmoladíssims. Els braços guanyaren musculatura i li aparegueren una mena d'urpes a les mans Unes ales raquítics li trencaren la camisa. En definitiva adquirí la mateixa forma que la criatura del quadre.

-Miquel, Enrique endugueu-se a Cristal d'aquest lloc. Jo m'encarregue de tot. Heu de portar-la a un lloc segur.

-Però que dius? No fa falta que hem protegesques i en el teu estat podries perdre la vida!

-La teua vida és més important que la meua. A més estigues tranquil·la, sobreviuré.

Raül gasta totes les seues forces a aparentar que estava bé i que no hi havia res del que preocupar-se. Un

somriure li creuava la cara.

-Confia en mi, fa falta molt més que un espantall per a acabar amb mi.
Raül pareixia tan confiat que Cristal no sabia que fer. No, definitivament no anava a deixar-lo sol. Cristal es quedà clavada al lloc.

-No tenim temps! Ho senc Cristal. Enrique, Miquel, per favor agafeu-la i enduguésse-la.

Entre Miquel i Enrique agafaren a Cristal i a rastres començaren a emportar-se-la.

-Deixeu-me! Com voleu que ell pugui lluitar en l'estat en què està?

Miquel i Enrique es quedaren mirant Raül. Aquest el va fer que sí amb el cap, que no se'n pensaren. Finalment decidiren traure-la d'allí.

-Gràcies us en dec una.

Entre protestes aconseguiren traure-la de l'habitació. Lipse li va fer un senyal a l'encaputxat i aquest anà al darrere. Raül s'interposà al seu camí. Lipse s'acosta a Raül i agafant-lo del coll i d'una espenta l'envia a l'altra part de l'habitació. L'encaputxat eixí.

-El teu combat és amb mi Raül, no ho volies així? Ara accepta les conseqüències. Estàs mort. La veritat és que tinc ganes d'acabar amb tu i tan sols per eixe motiu no me'n vaig darrere la xica. M'has fastiguejat dues vegades, no sé com ho has fet, però m'has provocat molt de dolor a l'intentar absorbir-te i no assolir-ho. Et mataré lentament i després aniré per la teua amigueta.

Es veia que Lipse no sabia el perquè no havia aconseguit absorbir-lo. Millor, pensà Raül, mentre el tinga entretingut tindran temps a escapar. A més no creia que tingueren cap problema contra l'encaputxat.

-No cregues que serà tan fàcil derrotar-me.

-ha, ha, ha, ha. T'has vist? Eres patètic.

La veritat és que ni Raül mateix sabia com encara es mantenia en peu. Tenia bastant febre i estava a la vora de la inconsciència, a part que pareixia que el cap li anés a esclatar. Lipse embestí contra Raül.

Entre patades Miquel i Enrique havien aconseguit portar a Cristal fins a les escales.

-Que no, que us dic que hem d'anar a ajudar Raül.

-Cristal ho sent molt, però encara que no vulga continuar el viatge si t'atrapen ara, estàs morta. Si vols fer justícia pel teu pare, has d'arribar fins al final. A més és la decisió de Raül.

-I la meua opinió no conta o que Miquel? Jo prec la decisió de tornar.

-Ja -digué Enric-però com a amics de Raül li hem promés que et duríem a un lloc segur, per aquesta banda és la nostra decisió traure't d'ací.

En eixes estaven quan aparegué l'encaputxat.

-Sabia que eres un traïdor i no havíem de fiar-mos de tu.

-No t'alteres Miquel. Vinc a ajudar-vos.

-Clar i nosaltres ens ho creguem. Va, no és per res, però nosaltres estàvem, o sé si ho recordes, i li has dit senyor.-ironitzava Miquel.

-Abans estava actuant, si no haguera sigut així, a hores d'ara estaríem morts. Però m'ha ordenat que vinga per vosaltres. Gràcies al sacrifici de Raül hem pogut guanyar temps per a traure't a tu Cristal.

-Sacrifici de Raül? Parles com si cregueres que està mort o que prompte ho estarà.

-Bonica probablement així siga. No me mal interpretes, no tinc res en contra d'ell, però tu eres més important.

-Com vols que ens fiem de tu?

-No teniu altre remei. A més no us estic atacant, veritat?

-Podries ser tan dèbil que preferires conduir-nos a una trampa o fer-nos perdre el temps perquè el teu amo ens atrape.

-Si voleu fer-la pujar al pis de dalt us costarà molt per les escales i podríeu caure. Ella està molt preocupada per Raül i no us posara les coses fàcils. És millor que pugem per l'ascensor.

Una porta secreta s'obri a la paret i aparegué una mena d'ascensor antic.

-És lent, però ens portara al primer pis sense problemes.

-En has vist cara de babaus?-preguntà Enrique.- Això seria com clavar-mos a la gola del llop. Si és veritat que ens vols ajudar no impediràs que pugem per les escales.

-Endavant.

Intentaren pujar les escales, però Cristal es movia molt i no es deixava, gairebé cauen tots tres.

-He, aquest ser té raó si voleu, ferme pujar haurà de ser per l'ascensor. S'atreveireu?

Cristal no creia que es clavaren a l'ascensor, per això es quedà sorpresa quan la feren entrar en ell.

-Li hem dit a Raül que et trauríem d'ací i ho farem. Però com tot siga una trampa te'n recordaràs de mi.

-Ben dit Miquel-féu costat Enrique.

-D'acord doncs tots quatre pujarem en ell. Heu fet bé en fiar-vos de mi.

-No vages tant apressa. Jo continue sense fiar-me de tu. Però de moment és l'única eixida.

Raül ho estava passant realment mal. Estava ple de sang. Lipse els portava al voltant de l'habitació a cops de puny i li esgarrava la carn amb les seues urpes. Feia estona que l'espasa li havia caigut a terra i pràcticament ja no s'aguantava dret.

-Que bé meu estic passat. Tu no?

En un atac d'ironia li respongué:

-Crec que mai meu havia passat tan bé en ma vida? Que tal si em pegues ací. Els teus cops són com massatges per a mi.

-He, veig que encara et queden forces per a fer l'estúpid. Tranquil, d'ací poc serà un miracle que pugues respirar.

Començà a pegar-li cops de puny a la boca de l'estómac. Raül no parava de tirar sang per la boca.

Finalment d'un cop de peu en tot el pit l'estampà contra la paret i aquest caigué a terra semí-inconscient.

-Aquesta vegada estàs massa debilitat perquè pugues evitar que t'absorbesca. Havia pensat en matar-te, però preferesc primer absorbir-te i que veges en els teus propis ulls com torturaré els teus amics i atrape a la teua amigueta. Després si, et mataré.

Lipse, que creia que no hi havia aconseguit absorbir a Raül per alguna habilitat especial d'ell, estava convençut que en aquest estat seria fàcil atrapar-lo. No sabia l'enganyat que estava.

S'inclina en direcció a Raül. Els punts negres dels seus ulls s'engrandiren i començaren a succionar l'aire. El cos de Raül s'eleva un poc, però com a les dues vegades anteriors la pedra situada al pit de Raül començà a brillar.

Lipse començà assentir un dolor terrible i unes ganes horroroses d'abandonar aquella habitació. Emetent un crit molt agut desaparegué pel passadís secret. Raül perdé momentàniament la consciència.

-Heu escoltat aquest crit? Segur que Raül hi ha aconseguit acabar amb Lipse. Hem d'anar per ell.-proposà Cristal.

Lipse no havia dit cap mentida i l'ascensor els hi havia conduït efectivament al vestíbul.

-No sé el que ha pogut passar però no crec que Lipse haja mort. Hem de sortir d'aquest lloc.

El crit havia sigut molt fort i havia aconseguit alterar-los a tots un poc. Eixe fet va fer que Enrique i Miquel disminuïren la força que utilitzaven per a retenir a Cristal. Aquesta aprofità per a donar-los dos cops de puny i en mig de la sorpresa tornar a baixar al soterrani per Raül.

Quan ella va entrar a l'habitació veié que tots els arxivadors si la taula estaven per terra. Ràpidament buscà Raül amb la mirada i el trava a terra damunt d'un toll de sang. Miraculosament encara respirava.

Amb un cert esforç aconseguí alçar-lo. Era un pes mort. Els altres tres arribaren també. Decidiren agafar l'equip de Raül. Pareixia que l'esforç d'ell havia sigut inútil, perquè tornaven a estar tots allí baix, però no era així. Si Raül no els haguera fet anar-se'n, Lipse els haguera matat, ja que no tenien suficient lloc per a moure's amb comoditat i Lipse, en poder volar i anar per les parets, sí. Tampoc no haguera intentat absorbir a Raül.

Es dirigiren altra vegada cap a l'ascensor. Finalment ja estaven tots cinc al vestíbul.

-Que fem ara?-preguntà Enrique.-Abandonem aquesta mansió?

-No ho sé-contestà Miquel.-No sabem si Lipse ha mort o no, sols sabem que ha cridat. L'únic que ho sap es Raül i en aquests moments no ens pot contestar.

Però abans que pogueren decidir res s'escolta un enorme tros a causa de la tempesta que s'estava donant a l'exterior. A causa del llamp la instal·lació elèctrica falla i s'apagaren els llums. A través de la vidriera de colors situada al replanell de l'escala veien, per la llum, com no paraven de caure llamps. En un moment donant entre la visió d'un llamp i el temps en què tarda a arribar el so la vidriera esclatà. Durant uns segons, a la llum d'un altre raig que acabava de caure, els diferents colors dels vidres pareixia que formaren un curiós arc iris. Acte seguit, acabaren fetes miquetes contra el sol. L'aigua de la pluja començà a mullar l'estora del vestíbul. Aleshores es quan s'escolta el fort soroll del llamp anteriorment dit. Una silueta s'aconseguia entreveure dalt d'ells. Era Lipse estava dalt d'ells mantinguen-se en l'aire. Havia sigut ell qui al travessar la vidriera l'hi havia trenca.

-Veig que m'has traït a mi i a Frédor! T'en penediràs! Aquesta vegada no escapareu de mi.

Intentaren fugir fora de la mansió, però la porta estava travada i no ho pogueren fer.

-Segui-me-cridà l'encaputxat- Entreu a aquest ascensor.

Una altra porta secreta s'havia obert al costat esquerre de l'escala.

-Però si la llum se n'ha anat. L'ascensor no funcionarà.

-Aquest ascensor té una bateria auxiliar. És més sofisticat que l'anterior.

-Ens estem clavant en una trampa. Si Lipse para l'ascensor, estem perduts.

-Aquest ascensor el construï Lipse per si de cas hagués de fugir alguna vegada. No sé exactament on du, però segur que ens trau fora. El va fer a posta perquè ningú el poguera aturar. Lipse no podrà parar l'ascensor.

Lipse s'abalançà cap a ells.

Miquel i Enrique el mantenien a ratlla. Mentre que Cristal i l'encaputxat conduïren a Raül fins a l'ascensor. Una vegada veren que estaven allí dins Miquel i Enrique es dirigiren cap allí. Una vegada dins l'ascensor es tancà ràpidament quan l'encaputxat premé un botó. Lipse es quedà fora somriguen.

Per a sorpresa de tots ells l'ascensor ascendí.

-Ups, creia que ens portaria a un passatge subterrani o alguna cosa pareguda. En canvi estem pujant cap amunt, Que estrany.

Miquel parlà:

-Perfecte, ara per culpa teua no sabem on anem a parar.

L'ascensor es detingué. La porta s'obrí i es trobaren que estaven en una habitació molt petita amb sols una porta. Decidiren obrir-la i eixiren a una terrassa enorme. Tan gran com la mateixa mansió. No es veia enlloc cap escala. Probablement sols es podia accedir allí per l'ascensor. Es trobaven al terrat de la mansió. Es podien veure les teules.

-Clar! No havia caigut. Lipse pot volar. El més segur és que aprofitara per a fugir volant en cas de perill. Ho sent.

-Oh molt bé-protestà Miquel- no t'hagueres pogut adonar compte abans? Ara estem ací atrapats.

Enrique es disposà a parlar.

-Una pregunta. Per què estem fugint de Lipse si el que haviem de fer en teoria és derrotar-lo?

Tots es quedaren en silenci. Cristal el trencà.

-Eh... Doncs ara que ho digueu... L'habitació del soterrani era massa xicoteta per a lluitar allí, però ho haguérem pogut fer al vestíbul. La veritat és que volia traure Raül d'allí, no ho havia pensat.

La pluja els queia al damunt i l'aigua freda aconseguí despertar a Raül.

-On estem? Cristal? Que fas ací? T'havia dit que fugires.

-No et podia deixar sol. Però no tenim temps per a contar-t'ho tot. Deixau tot a les nostres mans. Derrotarem a Lipse.

Raül encara no es podia mantenir molt bé dret així que decidí seure a terra. Va preferir quedar-se al fora, ja que la pluja l'estava reanimant.

La terrassa estava plena de parallamps. Algun que altre i queia per allí enlluernant-los.

Encara que estava plouguen molt la lluna plena es veia entre els núvols. De sobte una ombra s'eleva i es col·locà davant la lluna.

Lipse baixà lentament i es situà al costat d'un parallamps agafant-lo de la mà.

-Mai sabre perquè serveixen aquestes barres.

En eixe moment un llamp es formà i caigué. Tots creien que ja havien guanyat, però en el últim segon Lipse retirà la mà.

-Ha, ha, ha, ha. No creuen que sóc tan estúpid? Us he pres el pèl. És hora d'acabar el joc.

Lipse preparà les seues urpes per a l'atac. La lluita es dugué a terme en mitjà de la pluja i rodejats per llamps que no paraven de caure.

Lipse era molt ràpid i cap d'ells tres (Raül i l'encaputxat no estaven lluitant) tenia suficient experiència per a un combat d'alt nivell.

La vertiginosa velocitat de Lipse desconcertava als lluitadors i en poc de temps estaven plens de ferides. De tant en tant aconseguien fer-li algun tall. Però eren ferides sense importància. Els minuts anaven passant i cada vegada estaven més exhaustes.

De dos cops de punys aconseguí desarmar Miquel i Enrique i tombar-los a terra. A Cristal li tirà l'arma al pis de la terrassa, l'agafa del coll i se'n l'airà uns tres metres. I començà a dirigir-se al marge de la terrassa per a fer-la caure i desnucar-la contra el sol. Seria una caiguda de vint metres.

Raül ràpidament s'alçà i traguen les seues últimes forces agafà la seua espasa i començà a córrer.

Lipse canvia de posició a Cristal i ara la tenia agafada pel turmell. Amb el cap dirigit al buit. Cristal intentava alliberar-se, però era inútil.

Enrique agafa l'espasa de Cristal i li la llançà perquè l'agafara. Mentrestant amb un esforç sobre humà Raül havia arribat al marge. Havia saltat i apoyant les seues cames en la barana (situada a un metre d'alçada, a dos de Lipse) havia tornat a saltar amb molta més força amb l'espasa al davant. En el moment en què Raül travessava l'estómac de Lipse i aconseguia agafar a Cristal amb l'altre braç estirant-la cap a la terrassa, aquesta havia agafat l'espasa que li havia llançat Enrique i l'hi l'havia clavat al pit.

Lipse cridà. Raül caigué d'esquena amortint la caiguda de Cristal, ja que aquesta caigué damunt seu. De miracle no li trenca cap os a Raül, sols li provocà alguna lleu contusió.

Tornant a Lipse que intentava treure's les espases del seu cos. Uns dels molts llamps que queien atrets pel ferro de Lipse, que estava a més altura que els parallamps, atragué un. L'electricitat del raig fulminà a Lipse que caigué envoltat de fum els vint metres que el separaven del sòl, ja que caigué fora de la terrassa. Lipse començà a desaparèixer formant boles de fum negre. Abans de desaparèixer en direcció a l'extraunivers dels ulls de Lipse començà a eixir llum i els cinquanta servents que havia absorbit abandonaren el seu cos i tornaren a tocar terra ferma. Més endavant l'encaputxat els ho explicaria tot.

Raül estava extenuat. Estava altra vegada al marge de la inconsciència. En aquest últim esforç la febre li havia tornat a pujar. Tardarien encara diversos dies en què passara l'efecte que Lipse li havia causat al seu cos.

Tots cinc estaven mullats.

-Bon treball. De veritat que vosaltres sou els que derrotareu a Frédor estic segur.

-No crec que, ja que jo em pense tornar a la Terra.

-Miquel tot el que us he contat al soterrani és cert. Frédor prepara un atac a la Terra. Hàgeu de parar-lo ara que podeu abans que recupere el seu vertader poder.

-Com que vertader poder, que estem parlant? I qui eres tu com vols que ens fiem d'algú que ni sabem com és el seu aspecte ni quin nom té?

-Em dic Tonig.

Tonig es llevà la caputxa. Tenia la mateixa cara que Servent, aquest tenia els ulls d'un blau molt intens.

-El meu germà treballa per a Quiesh. Ell ha sigut qui m'ho ha contat tot. Quiesh no sap res de mi.

-Un moment, m'estàs dient que tu eres el germà del servent de Quiesh? Com és que treballaves, o treballes, per a Frédor? Això significa que Quiesh també treballa per a Frédor?.

-No, jo em vaig posar a treballar per a Frédor per a vigilar-lo. El meu germà va fer el mateix però en Quiesh.

-Que significa tot açò.

-Ja us ho comptaré tot. Ara degueu descansar. Però abans decidir si continueu el viatge tu i Enrique.

Raül estava assegut recolzat en Cristal i parlava amb dificultat:

-Per favor. Nosaltres dos soles no podem. Necessitem la vostra ajuda. Quan acabem tota aquesta història ja veurem com solucionem els problemes de la fam i les guerres a la Terra. Però de moment estem ací. Vulgueu o no el destí de la Terra depén de l'èxit d'aquesta missió. No sé exactament el que vol Frédor. Però si envaeix la Terra amb el seu exèrcit, no quedara ningú viu. A més Tonig ha dit no sé que què no havia recuperat encara tot el seu vertader poder. Si ja és molt fort imaginat si aconseguira recuperar-lo, estaríem perduts. Que hem digueu?

Enrique parlà:

-Jo us acompanyaré. Tots estem clavats en açò. Tens raó, no és moment per a tirar-se enrere a més si el destí

de la Terra depèn de nosaltres, és el nostre deure protegir el nostre planeta.

-Miquel?

-No sé com ho fas Raül, però sempre acabes clavant-me en tots els teus embolics. D'acord accepte. Però no em fie ni un pèl de tu Tonig, així que a la mínima sabràs qui sóc.

Raül acabà per perdre el coneixement en braços de Cristal.

Més tard a uns quants quilòmetres d'allí en mig del bosc una ombra aparegué. Esperà uns quants minuts quan de sobte aparegué un portal. La fosca figura la travessà i aparegué en la sala del tros d'un castell on Frédon estava assegut.

-Senyor, el grup d'aquells joves manifassers acabà de derrotar a Lipse.

-No importa. La seua feina ja estava feta. Hi havia aconseguit estudiar el comportament dels humans a la Terra i les seues tecnologies. Tinc tots els seus informes. L'atac a la Terra ja està organitzat, sols falta acabar els nostres assumptes en aquest planeta. No és una greu pèrdua.

-Amb la mort de Lipse aquell regne queda alliberat. Desitgeu que el tornem a conquerir?

-No, ja he trobat el lloc on apareixerà. Les excavacions ja són innecessàries. Sols perdríem el temps tornant-lo a conquerir i necessite els meus efectius fent els preparatius. No puc reemplaçar els meus soldats caiguts. Em costaria molta energia.

-M'alegre senyor que ja hàgeu trobat el que buscàveu. Aleshores els dic als generals restant que abandonen les excavacions?

-No, no els privarem el plaer de continuar torturant humans. Deixa que es divertesquen una mica més. A més així podran derrotar els nostres amics. Com em digueres que es deien?

-Cristal la xica. Raül és el xic que anava de roig i que sempre està protegint-la, si no haguera sigut per ell, la xica ja seria nostra. Miquel va de marró, desconfia de la majoria i sempre troba els inconvenients de tot. Enrique va de blau, és el més passiu de tots i en general accepta les decisions que pren la majoria.

-Com que Raül és qui ens està posant les coses difícils, Haurem d'acabar amb ell. No desconfiaran de tu, veritat?

-No crec.

-Bé doncs continua seguint-los. No els mates, no vull que tu et claves, podrien descobrir-te i matar-te, o interrogar-te i no vull que sàpiguen res del que busquem. I no fracasses, si no serà la teua mort.

-Si magnificència.

-Retirat.

La fosca figura es dirigí altra vegada cap al portal i retornà al bosc.